

Είς άλλας επιστολάς δὲν θάπαντήσω σήμερον. Ἐλάβα πολλὰς, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ ψευδώνυμου νῆα ἢ ἀνανεωμένα. Αὐτὸ, εἰς τὴν ἀρχὴν κάθε νέου ἔτους, θὰ γίνεται πάντοτε: ἡ ζωηρότης τῆς ἀλληλογραφίας θὰ εἶνε ὀλίγη. Ἀλλὰ βαθμῶδ' ἂν κατ' ὀλίγον, μὲ τὰς ἐγκρίσεις νέων ψευδώνυμων καὶ τὰς ἀνανεώσεις τῶν παλαιῶν, θὰ ζωηρεύη. Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδῃτε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Καὶ μετὰ δύο ἢ τρία φύλλα ἀκόμη, θὰ ἐπανέλθῃ τὸ πρῶτον καθυστόν, δηλαδὴ ἡ συνήθης μας γραματοπομπή, ἢ πληθώρα τῶν ψευδώνυμων, ἢ βροχή τῶν ἀσπασμῶν, τῶν ἀπαντήσεων, τῶν προτάσεων καὶ... τῶν εὐσημῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1905 ὅσα ψευδώνυμα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγνοία δὲ ἀκολουθοῦνται ἀπὸ κ, ἀνήκουν εἰς κοινήν.]

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀστὴρ τῆς Καισαρείας, α. (Δ. Δ. ἔστειλα ὅ,τι ἐξήγησες) Ἄγγελος τοῦ Ἐλέους, α. (χωρὶς ἀρχικά κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου) Ριγολέτιος, α. (Ι. Κ.) Κουροπάτιν, α. (Δ. Κ.) Μαργαρίτα τοῦ Ἀργού, κ. (Φ. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα) Μαργεμίνο Ποτήρι, α. (+—ἔστειλα) Νηρηὶς τοῦ Ἀμυροῦ, κ. (Η. Η. Η.) Ροδοδάφνο-στεφανωμένος Ἡσῶς, α. (Σ. Θ. ὁ κ. Π. σου ἀπήγγειλεν ἰδιαιτέρως σ' εὐχαριστῶ κ' ἐγὼ δι' ὅσα γράφεις) Ἐπίγειος Ἄγγελος, κ. (Κ. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα τόμους καὶ τετράδια ἔστειλα) Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας, κ. (Ο. Ε. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς, διὰ νὰ στείλῃς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸν Διαγωνισμόν, πρέπει νὰ εἶνε τὸ ὀλιγώτερον δέκα καὶ ὄχι τώρα, ἀλλ' ὅταν θὰ σὰς εἰπῶ) Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, κ. (Α. Ν. Ε. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς) Ἐνωσις, κ. (Ι. Α. αὐτὸ ἦτο τὸ φραϊότερον) Ροδίτα, κ. (Α. Π. Χ. αὐτὸ ἐξέλεξα: ἀλλὰ διατὶ γράφεις μὲ κόκκινο μελάνι; εἶνε ἀσχημὸν καὶ ἀνθυγιεινόν) Προϊνὴρ Σμάρταδος, α. (★Γ★ αὐτὸ ἐξέλεξα) Κυματοθραύστης τοῦ Ἐξέσιου, α. (Κ. Β. Π. αὐτὸ θὰ προτιμᾷς καὶ σὺ, ἀφοῦ τὸ ἔγραψες πρῶτον) Θεὸς τῆς Ἀγάπης, α. (Δ. Κ.) Ἀπιερός Νίκη, α. (Δ. Γ. εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Κόρη τοῦ Ὀυρανοῦ, κ. (Ε. Ν.) Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, α. (χωρὶς ἀρχικά) καὶ Δάτρις τοῦ Ὁραίου, κ. (Ε. Ι. Α. εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) καί, ἡ ἀδελφὴ σου εἰμπορεῖ νὰ ψηφίσῃ).

Ἀνανεώσεις Ψευδῶν ὀνομασίων: Κερκυραϊκὸ Ροδάκινο, α. Παλλὰς, κ. Φίλημα Σκιάς, κ. Κόρη τοῦ Διός, κ. Ἑλληνικὴ Θεότης, κ. Δικέφαλος Ἀετός, α. Κωνσταντῖνος Σπῆλαιος, κ. Ἀθήνη, κ. Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν, κ. Ἄσπρα τῆς Ἐλευθερίας, κ. Ρόδον τῆς Ανατολῆς, κ. Χρυσὸς Κάλυξ, κ. Ποιτὴς Ἄσπρα, α. Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας, α. Διακριθεῖσα Ἀρσενική, κ. Φλοῖσθος τῆς Θαλάσσης, α.

Ὅσοι μοῦ ἔστειλαν ψευδώνυμα πρὸς ἐγκρίσιν, μὴ συνοδεύοντα ὑπὸ τοῦ ἀντιτιμοῦ, πρέπει νὰ μοῦ στείλουν 1 φρ. καὶ νὰ μοῦ ξαναγράψουν τὰ ψευδώνυμα διὰ νὰ τοῖς ἐκλέξω. — Ἡ φίλη μου Ο. Δ. Μ. ἔκαμε τὸ ἐναντίον: μοῦ ἔστειλε τὰ χρέη, χωρὶς νὰ προτείνῃ ψευδώνυμον ὥστε τὸ περιμένω.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Νηρηὶς τοῦ Ἀμυροῦ μὲ τὴν Νεράϊδαν τῶν Ἀγρῶν ἢ Ἑλληνικὴ Κορδα μὲ τὴν Ἑλληνίδα καὶ Ἐαρινὴν Νεφέλην—ἡ Παλλὰς μὲ τὸ Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον—ὁ Δικέφαλος Ἀετός μὲ τὴν Ὀμιχλωδὴν Ψυγῆν, Ἰδιότροπον Σουδοῦλαν, Ἑλληνικὸν Πνεῦμα καὶ Ὀνειροὺς τῆς Πατρίδος.

Ἄλλαι προτάσεις δημοσιεύονται δὲν ὑπάρχουν. Οἱ φίλοι μου δὲν εἶδαν ἀκόμη τὰ νέα

ψευδώνυμα τοῦ πρώτου φύλλου, καθὼς δὲ σὰς εἶπα, προτάσεις μὲ τὰ παλαιὰ, τὰ κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται.

Ἡ Διαπίλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Γαβρ. Π.Χ. (ἡ ἐπιστολὴ σου πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέρην ἐστάλην) Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόσιον, Νεράϊδαν τῶν Ἀγρῶν (ἐλήφθησαν) Ἐδλαμπίαν Α. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ἄλλα διὰ νὰνταλλάξῃς Μ. Μυστικά, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ πάρῃς ψευδώνυμον καὶ νὰναγνώσῃς μὲ προσοχὴν τὸν Ὀδηγόν) Ἑλληνίδα Ἰδυστυγῶς κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα, μὲ τὰ ὅποια ζητεῖς ἀνταλλαγὴν, δὲν εἶνε ἀνανεωμένον) Ἄσπρα τῆς Ἐλευθερίας [Ε], ἔχει καλῶς εὐθὺς ἅμα δημοσιεύσῃν τ' ἀποτελέσματα, θὰ σοῦ στείλω τὸ βραβεῖον) Κάμιαν Α. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα στείλε μου γρήγορα ψευδώνυμον, διότι μὲ τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται: δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω καὶ ὅλας τὰς προτάσεις τῆς ἀδελφῆς σου) Ι. Σ. Φ. (βραβεῖον ἔστειλα) Μιχαὴλ Χ. (ὅλα ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυχῆς) Γλυκὸ Φιλάνι [[ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἀλιτὰρ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ: Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1905

Εὑρίσκειται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ Γραφεῖόν μας χρυσόδετος καὶ τιμητὰ δρασμὰς ἢ φράγνα δέκα (10).—Ἄδειος δρασμὰς ἢ φράγνα ἐπτὰ (7).

Εὑρίσκονται ἐπίσης καὶ δλοὶ οἱ προηγούμενοι Τόμοι τῆς Β' Περιόδου χρυσόδετοι. (Εἰς τὴν τιμὴν ἐκάστου ὡς ἀδελτοῦ, προστίθενται δρ. ἢ φρ. 3 διὰ τὸ δεσμοῦν).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου

Ὁ χαρακτὴρ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φραξιόλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμητὰ φρ. 1.)

20. Δεξιόγραφος
Κοντὰ 'ς ἐν' ἀκρωτηρί
Κατὶ καρδία ἀράξαν...
Μὰ ἔως μαγεμμένα
Θὰ ἦταν τὰ νερά,
Γιατὶ, ὡς που νὰ γυρίσω
Νὰ τὰ ἴδῶ,—πετάξανε,
Καὶ μόνο μιά βαρκοῦλα
Φαινύταν καθαρὰ...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατρίδος

21. Ἀναγραμματισμός
Κινεῖ ἀρχαῖος βασιλεὺς ἀπλῶς τὰ γράμματά του
Καὶ ζῆλον λαμβάνει ἔξαρνα μορφήν ἀγριωτάτου

22. Πνευματικὸν
+Οἱ σταυρ. ἀποτ. υἱὸν τοῦ Βορέου.
★+★ = Φωτίζει
★★+★★ = Κένταυρος
★★★+★★★ = Ἄσπυια
★★★★+★★★★ = Συγγραφεὺς
★★★★★+★★★★★ = Ἐκ τῶν τριάκοντα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγούρας τῆς Σωτηρίας

23. Αἴνιγμα
Τροφὴ πολλὴ κοινὴ τὸ ἀρσενικόν μου,
Πόλις ἐλληνικὴ τὸ θηλυκόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλλάδος

24. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 2 3 5 = Περσὶς βασιλισσα
2 4 2 1 = Πρόσωπον τῆς ἀγ. Γραφῆς
3 5 1 2 = Χρήσιμος εἰς τὴν ραπτικήν
4 2 3 2 5 = Μήτηρ ἦρωος
5 4 5 = Ἐπίρρημα χρόνου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυρίας Σμαρταδοῦρας

25. Φύρδην Μίγδην
σου - γσηυ - εν - ιτρασω - ιειυγ
Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κατερινόπουλου.

26-30. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβόλεξον
Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειρὰν Κυβόλεξον:
κηδεῖα, μελέτη, σεῦδος, δαυλός, ἀσαφής.

31. Ποιικὴ Ἀμροστιχίς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, ἀποτελοῦν ὀμηρικὴν ἠρωίδα:
1, Ἀρχαῖος λυρικό. 2, Εἶδος θαλασίου ζῴου. 3, Ὅρος ἱερὸν. 4, Ποταμὸς τῆς Ἑβρώτης. 5, Κρίτωρ πόλεως. 6, Ἀρχαῖος ποιητής. 7, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 8, Ἰταλὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Καρύστου

32. Φωνηεντόλιπον
δν - ν - τ - θ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου

33. Γρίφος

ὅς 0 ὅς 0
ὅς 0 ὅς 0

ζωόφιλον αγ—την +
πλα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐαρινῆς Ἐσπέρας

ΛΥΣΕΙΣ
Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 42
464. Σκιάτος (σκιά, ὄψις). — 465. Πάδος-γάδος. — 466. Ὑλας-Ἄλυς.

467. ΟΥΡΑΝΟΣ 468. ΕΡΜΗΣ
ΑΡΗΓΙΑΙ (Εὐρώπη, Ἀθ-
ΣΤΑΝΔΕΥ στΡαλία, Ἀμε-
ΚΕΝΤΡΟΝ ρικὴ, Ἀφρικὴ, Ἀ-
ΟΡΙΣΜΟΣ Σια.) — 469-472.
ΣΟΛΟΜΩΝ 1, Κύκνος (πό-
ΣΟΥΝΙΟΝ ΣΟΝ ΚΥΚΛων.)
2, Γλαυξ (δΕΥ
ἌΛΓος...) 3, Ψᾶρ (δΡΑ Ψεύδεται.) 4,
Ἐποφ (Χέσφ Ο ΠΕρίφημος...) — 473-477.
Διὰ τοῦ ΔΑΝ: Σουδάν, Δανία, Δάντης,
Σεδάν, Ροδανός. — 478. ΤΑΙΝΑΡΟΝ (ἀε-
Τός, Καλαμαί, Σέρφος, Σαρωνικός, Κων-
σταΝτίνος, ΜαδΡιτη, ἩσιΟδος, Ἰκόνιον.)
479. Ἡδονὴ ἀθέμιτος βεβαίαν τίλει λύπην.
— 480. Διὰ τῆς ὑπομονῆς θὰ νικήσῃς τὰ
πάντα (διὰ-τίς ὑπὸ μῶν-εἰς θα νῖ-κ' εἰς
εἰς-τὰ πάντα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἀναλλάσσον εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς.—
Georges G. Anagnostou, Alexandria (Egypte) (5'—7)

Τὰς θερμότητάς μου εὐχαριστίας πρὸς τὰς Διδάσκαλιν Νηρηίδα τοῦ Πηλίου, Τερεοσβόνονα Ἀγγερινόν καὶ Παρασκυήν.
Ἐλένη. (5'—8)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Ἐτήσια... δρ. 8,—	Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐξάμηνος... » 4,50	Ἐξάμηνος » » 5,50	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμηνος... » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—	Ὅδος Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβακίων.
Ἀτ συνδρομῶν ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1905 Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 4

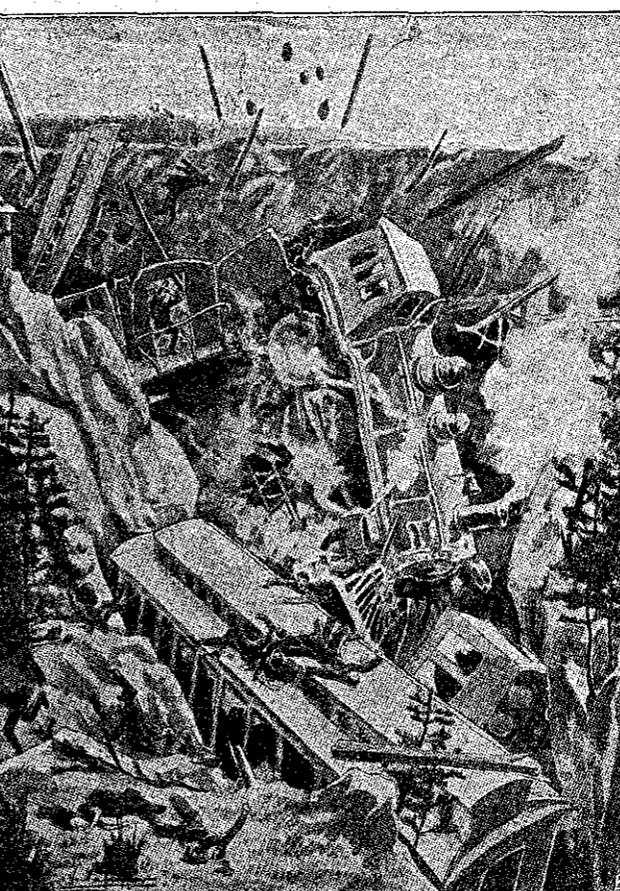
ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἡ μόνη διασκέδασις τῆς Ἰουλιέττας ἦτο νὰ κυττάξῃ τὰ κινήματα κατὰ μικρῶν ζῴων, ποῦ ἦσαν πολὺ νόστιμα, μεγάλα σὰν ποντικαροὶ, μὲ χροῶμα λευκοβασιον, σχεδὸν ὅπως τὸ γῶμα, καὶ τὰ ὅποια ὀνομαζόνται λειθαδόσκυλοι. Ποτὲ ὁμως δὲν θὰ τα ἔπαιρνε κανεὶς διὰ σκύλους, ἔστω καὶ διὰ σκυλάκια τοῦ μικροτέρου εἶδους. Ἐἶχαν ἕνα πολὺ κωμικὸν τρόπον νὰ κά-

θῆτο λιγάκι κατσουφιασμένη, δὲν εἶχε διάωρατον καιρὸν τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ εἶνε πολὺ συγκινητικὴ, μέσᾳ στὰ χιόνια, διότι θ' ἀναβαίνωμεν—τόσον ἀνηφορικὰ μάλιστα, ὥστε θὰ χρειασθῶν τρεῖς ἀτμάμαξαι διὰ νὰ μᾶς σύρουν. Ὁ κατήφορος πρὸς τὴν Καλιφορνιαν, τὸν θανυμάσιον τόπον ὅπου φυτρῶνον δάση ἀπὸ πορτοκαλίτες καὶ λεμονιές, θὰ εἶνε τόσον ὠραῖος, ὥστε γρήγορα θὰ λησμονήσῃς τὴν ἀνιαρότητα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν καὶ τὰ λειθαδόσκυλα ἀκόμη... Ὅλην τὴν ἡμέραν ὁμως ἡ Ἰουλιέττα

ἦτο λιγάκι κατσουφιασμένη, δὲν εἶχε διάωρατον καιρὸν τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ εἶνε πολὺ συγκινητικὴ, μέσᾳ στὰ χιόνια, διότι θ' ἀναβαίνωμεν—τόσον ἀνηφορικὰ μάλιστα, ὥστε θὰ χρειασθῶν τρεῖς ἀτμάμαξαι διὰ νὰ μᾶς σύρουν. Ὁ κατήφορος πρὸς τὴν Καλιφορνιαν, τὸν θανυμάσιον τόπον ὅπου φυτρῶνον δάση ἀπὸ πορτοκαλίτες καὶ λεμονιές, θὰ εἶνε τόσον ὠραῖος, ὥστε γρήγορα θὰ λησμονήσῃς τὴν ἀνιαρότητα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν καὶ τὰ λειθαδόσκυλα ἀκόμη... Ὅλην τὴν ἡμέραν ὁμως ἡ Ἰουλιέττα

«Βαγόνια, σωριασμένα ἐπάνω εἰς ἄλλα βαγόνια...» (Σελ. 26 στ. α).

Κατὰ τὰ φαινόμενα, τὸ μακροῦν ταξίδι ἐκούραζε τὴν μικροῦσαν. Καλλιτέρα, ἴσως, θὰ ἦτο, ἂν τὴν ἄφινεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ μητέρα τῆς. — Ὅθ μείνω κοντὰ σου, Ἐττα μου. Οὔτε ἐγὼ δὲν πεινῶ. — Ὅχι, μαμμὰ, σὲ παρακαλῶ! Νὰ πᾶς καὶ νὰ γευματίσῃς μὲ τὰς κυρίας τοῦ διπλανοῦ γωρίσματος, ποῦ τόσο σὲ ἀγαποῦν. Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τί λένε, καὶ αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πολὺ. Γιατὶ ἐσὺ εἰμπορεῖς καὶ μιλάς τὰ ἀγγλικά, κ' ἐγὼ ὄχι!... Ἡ Λιστέττα θὰ μὲ βάλλῃ νὰ κοιμηθῶ, καί, ἅμα γυρίσῃς, ἐγὼ θὰ εἶμαι κοιμισμένη. Μὴν ξεχάσῃς ὁμως τὲς μπανάνες. Ἡ κυρία Δαλδὲς ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, μὲ βαρυκαρδίαν ὁμως, κ' ἐφώνησε τὴν Λιστέτταν. Ὁ ἀράπης Γιώργης ἔδειξε τὰ κατασπραδόντια του μ' ἕνα πλατὺ μειδιᾶμά του; ἔταν ἔμαθε τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς μικρῆς ξένης.

— Ακριβώς την στιγμήν που μπαίνομε εις τὸν ὠραῖον τόπον, ὅπου εἶνε βράχοι, ποτάμια καὶ δάση!...

Μετεμώρφωσαν ἐν τούτοις, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, τὸ σαλονάκι εἰς κρεβάτιον ἀμαραν, καὶ ἡ Λισβέττα ἤρξατο νὰ ἐκδύη τὴν μικροῦλαν κυρίαν της.

Ἡ Ἰουλιέττα εἶχεν ἐπανεύρη, τὸν αἰστρὸν της, καὶ ἐφλυαροῦσε, μὲ τὰ μισὰ της λόγια γερμανικὰ καὶ τὰ ἄλλα μισὰ γαλλικὰ, μὲ τὴν νταντὰ της.

— Ἄκου, Λισβέττα... εἶδες ποῦ τὰ κοριτσάκια, ἐς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη, δὲν φοροῦν σὰν καὶ ἐμένα εὐμορφα μαβία μεταξωτὰ καλτσάκια, οὕτε παπουτσάκια μὲ κουμπωτὲς λουρίδες;

Τὸ ἕνα της ποδαράκι ἦτο γυμνόν, τὸ ἄλλο ἐφοροῦσε ἀκόμη τὴ μαβία καλτσιότσα καὶ τὸ παπουτσάκι. Ἡ Λισβέττα ἐσκυβε διὰ νὰ πάρῃ τὴν νυκτιὰ τῆς μικροῦλας, ὅταν....

Τί συνέβη; Ὅ,τι συνέβη ἦτο τὸσον τρομερὰ ἐξαφνικόν, ὅστε εἰς ὄλον ἐκείνο τὸ ὑπερμύτηρας μακρὸν τραῖνον, κανένας ταξιδιωτὴς δὲν ἤμπόρεσεν, ἔπειτα, νὰ ἐννοήσῃ πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἐνας τρομακτικώτατος κτύπος, ἕνας κρότος σὰν νὰ ἐπερταν βράχοι, ὁ ἕνας ἐπάνω σὸν ἄλλον, ἕνα ἐξαφνικὸν σταμάτισμα, ἕνα σπάσιμο ξύλων καὶ σιδήρων, καὶ ἕνα λαχνασμία τῆς ἀταμάξτης ποῦ εἶχε πῆσῃ μὲ τὸ πλευρόν... Καὶ ἔπειτα μία στιγμή βλαβείας σιγῆς, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἐσπάραξαν φρικτὰ ξεφωνητὰ.

Τὸ τραῖνο ἐπεροῦσεν ὀλοταγῶς ἐπάνω ἀπὸ ἕνα κρημνόν, ὅταν ἔξαφνα τὰ σιδερένια στηρίγματα τῆς τροχιάς ὑπεχώρησαν, ἔσπασαν σὰν παιγνιδάκι. Μερικὰ ἀπὸ τὰ πελώρια βαγόνια, σωριασμένα ἐπάνω εἰς ἄλλα βαγόνια, ξεκοιλιασμένα, κατασπασμένα, ἐκοίτοντο εἰς τὸ βάραθρον ἐνῶ πολλὰ ἄλλα ἔμεναν ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου ἢ ἦσαν μισοπεσμένα μὲ τὸ πλευρόν.

Ἀπὸ ὅλα, τὸ χειρότερα σπασμένον ἦτο ἐκεῖνο ποῦ εἶχε τὸ ὠραῖον ὄνομα Μιννιχαχά, μὲ τὸ ὅποιον εἶχε τὸσον διασκεδάση ἢ μικρὰ μας Ἰουλιέττα. Ὁ κτύπος τὸ εἶχε σπάσῃ ὅπως σπάζουν τὰ καρυδάκια. Πολλὰ σώματα, φρικτωδῶς ἀρωπτηριασμένα εἶχαν πιναγῆ, εἰς τὸν ἀέρα. Τὰ εὐρήξαν ἀργότερα εἰς ἀριετήν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν.

Ἡ Ἰουλιέττα ἔλασεν ἀμέσως τὰς αἰσθήσεις της. Ἐνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ξύλινον τοῖχον τοῦ βαγονίου τὴν εἶχε κτυπήσῃ δυνατὰ εἰς τὸ κεφάλι. Τὸ κοίτσι, ποῦ ἦτο ἐλαφρότατον, ἐπετάχθη σὰν τόπι ἐλαστικόν καὶ ἔπεσε πολὺ μακρύτερα ἀπὸ τῶς ἄλλους ἐπιβάτας. Ἡ γῆ, μαλακωμένη ἀπὸ τὰς τελευταίας βροχὰς, τὸ ἀδέχηθ' ἠδὲν ἠδὲν σκωτώσῃ, χωρὶς καὶ νὰ τοῦ σπάσῃ κανὲν μέλος. Ἐφαίνετο σὰν νὰ ἐκοιμᾶτο, καὶ μόνον

ποῦ ἦτο ἄσπρο-ἄσπρο. Ἐπάνω του, κατὰ μεγάλα βαθυπράσινα καὶ γυαλιστερά φύλλα ἐκλείσαν πάλιν μόνον τῶν. Ἡ Ἰουλιέττα εὐρέθη καταμαρῆς εἰς ἕνα χωρὰρι φτευσμένον μὲ ἀραποσίτια.

Ἦτο θαυμασίως ὁ καιρὸς, ἐντελῶς καλοκαιρινός. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε πῆσῃ κάπως, ὁ ἀέρας ὁμοίως ἔμενε γλυκύτατος.

Αἱ ὥρες ἐπεροῦσαν. Τὰ μεγάλα φύλλα τῶν ἀραποσιτίων ἐκτυποῦσαν τὸ ἕνα τ' ἄλλο καθὼς τὰ ἔσειε τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι, καὶ ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἐκουθέντιαζαν διὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ πλασματάκι, ποῦ εἶχε μαλλιά μαλακὰ σὰν τὰ μεταξένια γένεια τῶν καὶ εἶχε τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένον εἰς τὸ ἀνάδιπλωμένο χεράκι του. Ὁ ὕπνος του ἦτο βαθύτατος.

Μὲ πολλὴν σπουδὴν ἐσήκωσαν ἀπὸ ἐκεῖ τὰ συντρίμματα τοῦ τραίνου. Ἐστρεπε μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ γραμμὴ. Ἀπὸ τὸν πλησιέστερον σταθμὸν ἔστειλαν μίαν ὁμοχειρίαν ἐργατῶν οἱ πληγυμένοι καὶ οἱ νεκροὶ παρελήφθησαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μεταφέρθησαν ἄλλου.

Τὸ βαγόνιον τοῦ ἐστατορίου δὲν εἶχε πάθῃ, σχετικῶς, μεγάλην καταστροφὴν. Ἡ κυρία Δαλδὺ ὁμοίως εὐρέθη λιπόθυμος, ὁ δεξιὸς της βραχίον ἦτο σπασμένος εἰς δύο μέρη, εἰς τὸ κεφάλι εἶχε μίαν πληγὴν.

Ὅταν συνῆλθεν, εἶδε, κατατρομαγμένη, ἄγνοια πρόσωπα γύρω της. Εὐρίσκειτο εἰς ἕνα δωμάτιον, ἀσβεστοχρισμένον, τὸ ὅποιον διὰ πρῶτην φορὰν ἐβλεπεν. Ἡ προσπάθειά της διὰ νὰ ἐνθυμηθῇ ὑπῆρξε φρικτωδῶς ἀλγεινὴ.

Τότε, μὲ μίαν σπαρακτικὴν κωλυγῆν, ἐτιναχθῆ κάτω ἀπὸ τὴν κλινὴν της, ἐνῶ μὲ ὄλην της τὴν δυνάμιν ἐφώναξε:

— Ἰουλιέττα! Ἰουλιέττα! κόρη μου! ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου;

Μία νέα τὴν ἐπίασεν εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὴν ἔβαλε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, νὰ ξαναπλαγιάσῃ. Ἡ νέα αὕτη ἦτο δακρυσμένη.

— Ἀμα δυναμώσετε, κυρία, θὰ πάμε νὰ εὐρωμεν τὴν κόρη σας. Ἀλλὰ ὁ χειροῦργος παραγγέλλει ν' ἀναπαυθῆτε. Πρέπει νὰ γίνετε καλά, ἂν θέλετε νὰ εὐρήσῃτε τὸ παιδί σας.

Ἡ κυρία Δαλδὺ εἶδεν ὅτι τὸ χερί της ἦτο σφιγμένον μὲσα εἰς ἕνα χειροῦργικόν μηχάνημα. Καὶ τὴν ἐπονοῦσε πολὺ.

Μία γυναῖκα περισσότερο ἡλικιωμένη ἔλαβε τότε τὸν λόγον.

— Δαῖστέ μας μερικὰς πληροφορίας, κυρία, καί, χωρὶς καὶ νὰ περιμένωμεν τὸν καιρὸν ποῦ θὰ ἠμπορέσετε νὰ ἐξέλθετε, ἐμεῖς θὰ κάμωμεν ὅλα τὰ διαβήματα, ὅσα εἶνε δυνατόν νὰ γίνουν. Ἡ μικροῦλά σας δὲν ἦτο μαζί σας τὴν στιγμήν ποῦ ἔγινε τὸ δυστύχημα;

— Ἀλλοίμονον! ὄχι. Ἦτο παραπολὺ κουρασμένη, εἶχε ζητήσῃ νὰ πῆσῃ νὰ κοι-

μηθῇ. Ἐγὼ ἤθελα νὰ μείνω μαζί της. Ἄχ! γὰρ νὰ μὴν τὸ κάμω! Ὁ Θεὸς μου! γὰρ νὰ μὴ μείνω μαζί της!...

— Καὶ ποῦ εὐρίσκειτο ἡ κόρη σας;...

— Μαζὶ μὲ τὴν νταντὰ της εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ τραίνου, ποῦ εἶχε ὄνομα Μιννιχαχά...

Αἱ δύο γυναῖκες — ἦσαν μητέρες καὶ κόρη — ἐκτυτάχθησαν μὲ τρομάραν.

Ἡ κυρία Δαλδὺ εἶδεν ἐκεῖνο τὸ βλέμμα καὶ τὸ ἐνόησε. Τῆς ἐφάνη ὅτι ἡ ζωὴ της ἐφευγεν ἀπὸ μέσα της, καὶ ἡ σπάνη χαρὰν πρὸς στιγμὴν. Ἀποῦ ἡ κόρη της ἦτο πεθαμένη πλέον, θὰ ἐπήγαινε νὰ τὴν εὐρῃ. Εἶπε, σχεδὸν μὲ ἀταραξίαν:

— Ἐνοῶ. Ἡ Ἰουλιέττα μου ἔχει σκοτωθῇ. Νομίζω ὅτι καὶ ἐγὼ πεθαίνω τώρα. Ἔτσι, ὅλα θὰ πᾶνε καλά...

Κ' ἐλιποθύμησε πάλιν.

Ἀλλὰ ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη μητέρα δὲν ἀπέθανε. Μόλις ἠμπόρεσε νὰ ἐξέλθῃ, ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ, ἀνάμεικτα εἰς τὰ συντρίμματα, ποῦ εἶχαν μαζεῦσῃ οἱ ἐργάται, μερικὰς ἐνδείξεις τῆς συμφορᾶς της. Τὰ θύματα εἶχαν εὐρέθῃ σχεδὸν ὅλα ἀγνώριστα, ἐντελῶς λυθῶμα καμωμένα. Μία καρφίτσα τοῦ στήθους εἶχεν εὐρέθῃ ἐπάνω εἰς ἕνα ἀμορφον ὄγκον σώματος. Ἡ κυρία Δαλδὺ τὴν ἀνεγνώρισεν ἢ καρφίτσα ἦτο μίαν φορὰν τῆς Λισβέττας. Ἐκεῖ δίπλῃ εὐρίσκειτο ἕνα μικροῦτσικο καλτσάκι μαζί, καταματωμένο... Μὲ τὰ ὀλοτέρημα χερία της, τὸ ἐπίασεν ἡ ἀμορφη γυναῖκα. Αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον ἐνθύμιον ποῦ ἔμεγεν ἀπὸ τὸ παιδί της, ἀπὸ τὴν Ἔτταν της, τὴν τὸσον χεῖδεμένην, τὴν τὸσον λατρευμένην!

(Ἐπειτα συνέχισεν) **N. ΠΟΡΙΑΤΗΣ**
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κατ' *Isabelle Maigé*)

ΚΛΕΟΒΙΣ ΚΑΙ ΒΙΤΩΝ

Συμμένη 'στὸ βοδάμαξο
'μπρός στοῦ Ναοῦ τῆ θύρα,
'Ἀπὸ τὰ δύο τῆς τὰ παιδιά
σὰν πρόφθαση ἢ Κυδιάπη,
'Ἡ μάννας τὴν ἠλέφανε
κι' αὐτὴ μὲ καρδιοκτύπι
Στ' ἀγάλμα εὐχῆθῃ τῆς Θεᾶς
ἢ μάννα ἢ καλομοῖρα:
— «Ἦρα μου μεγαλόχαρη,
μεγαλοδύναμη Ἦρα,
Ἐέρεις ἐσὺ καλλίτερα,
Θεᾶ μου, τί τους λείπει...
Μὰ κάμε νὰ μὴ νοῦσους
ποτέ τὸν κόσμον λύπη,
Δόσε στους γιουὺς μου ἕνα καλὸ
νὰ μὴν τὸ φθάσῃ ἢ Μοῖρα!»
'Ἀκούει Ἐκείνη τὴν εὐχὴ
τῆς μάννας, καὶ στους γιουὺς της
Ποῦ κουρασμένοι ἐγύρανε,
τέτοιον καλὸ χαρίζει:
Στέλνει τὸ Θάνατο ἢ Θεᾶ
καὶ τοὺς ἀποκοιμίζει...
Κ' ἔτσι 'στὸν χρόνον τὴν νυκτιὰ,
ποῦ γοργοσχίζει ὁ νοῦς της,
Ντυμένους τὸν ἀνύφαντο
τῆς Εὐτυχίας μανδύα,
Τοὺς ἀνασταίνει ὀλόλαμπρους
μὲς 'ς τὴν Ἄθανασίαν!

ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

**ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ**

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΟ ὀλίγων ἡμερῶν, καθὼς ἐπεροῦσα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου, μ' ἐσταμάτησεν εὐαρέστως ἕνα μικρὸν ἄλοος, τὸ ὅποιον εἶχε φτυρῶσῃ ὡς διὰ μαγείας παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ πεζοδρομίου, ἀπέξω ἀπὸ ἕν ἀνθοπωλεῖον.

Ἦσαν «δένδρα χριστουγεννιάτικα», μικρὰ ἔφυλλα, τὰ ὅποια εἶχεν ἐκθέσῃ ἐκεῖ-ἔξω, εἰς μακρὰν πράσινην παράταξιν, ὁ ἀνθοπώλης, τὰς παραμονὰς τῶν Δυτικῶν Χριστουγέννων.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ποῦ ἐξαναπέρασα, εἶδα τὸ ἄλοος ἀποδεκατισμένον... Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν ἔμενε οὔτε ἕνα σχεδὸν ἔλατον... Τὰ εἶχαν ἀγοράσῃ οἱ «ξένοι», εἶτε εὐρωπαῖοι ἐγκατεστημένοι εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶτε ἐντόπιοι ἀκολουθοῦντες δόγματα ξένα, — διότι καθὼς γνωρίζετε, ὑπάρχουν καὶ «Ἕλληνας, γνήσιοι κατὰ τὰλλα ὅπως ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸ θρησκευμα δυτικοῦ ἢ διαμαρτυρούμενοι. Κ' ἐφαντάσθηκα ὅλα ἐκεῖνα τὰ δενδρύλλια, τὰ ὅποια ἐπρασίνιζαν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ πεζοδρόμιον, τὰ ἐφαντάσθηκα μὲσα εἰς ὠραίας αἰθούσας, τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς, φορτωμένα μὲ δῶρα, καταστόλιστα μὲ τὸσα στιλπνὰ καὶ κομψὰ πραγματάκια, λαμπροφωταγωγημένα ἀπὸ χίλια κεράκια, νὰ θαυμάζωνται καὶ νὰ φέρουν εἰς ἐκστασιν τὰ εὐτυχημένα παιδιά, μικρὰ καὶ μεγάλα, ὅλα μὲ τὴν ἰδίαν ἀνυπομονήσιν καὶ χαρὰν συνωθούμενα τριγύρω εἰς τὸ θαυματουργὸν δένδρον, διὰ νὰ πάρουν τὰ δῶρά των, καὶ ἔπειτα νὰ παίξουν, νὰ τραγουδήσουν, νὰ φάγουν εἰδῶν-εἰδῶν γλυκὰ καὶ νὰ χορεύσουν ὡς τὰ μεσάνυκτα...

Ἦστερ' ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, ἐξαναπέρασα ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον καὶ εἶδα πάλιν ἔλατα. Τὰ ἀδένδρα αὐτὰ ἦσαν πλέον διὰ τὰ ἰδικὰ μας Χριστούγεννα, δὲν ἦσαν ὁμοίως τὸσον πολλὰ, ὅπως τὰ πρῶτα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἶδα μερικὰ ὄχι καὶ τὸσον δροσερὰ... Αὐτὰ θὰ ἦσαν μεταχειρισμένα ἀποῦ ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὰ Χριστούγεννα τῶν Δυτικῶν, ἐγύρισαν εἰς τὸ Ἀνθοπωλεῖον διὰ τὰ Χριστούγεννα τῶν Ὀρθοδόξων. Διὰ τὸ ἀρκετοῖ καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἐνεκοιλώθησαν τὸ εὐρωπαϊκὸν ἔθιμον, καὶ εἰς πολλὰ ἀθηναῖκα σπιτία γίνεται κατ' ἔτος ἡ ἐορτὴ τοῦ Δένδρου, εἶτε τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, εἶτε τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιάς, εἶτε μίαν οἰανδήποτε ἡμέραν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν παραμονῶν. Ἡ ἡμέρα τοῦ Δένδρου, διὰ τοὺς Ἕλληνας δευδροφι-

λους, δὲν καθιερώθη ἀκόμη, διότι ἂν τὸ Δένδρον λέγεται Χριστουγεννιάτικον καὶ πρέπει νὰ γίνεταί τὰ Χριστούγεννα, ἀλλ' εἶνε συγχρόνως καὶ ὁ διανομὴς τῶν δῶρων, τὰ δὲ δῶρα εἰς τὰ Ἑλληνοπούλα δὲν τὰ φέρειν «ὁ μικρὸς Χριστὸς», ἀλλ' ὁ Ἅγιος Βασίλειος, τὸν ὅποιον ἐορτάζουμεν τὴν Πρωτοχρονιάν. Γεννᾶται, βλέπετε, κάποια ἀνωμαλία εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ξένου ἔθιμου, φαίνεται δὲ ὅτι μὲ τὸν καιρὸν, τὸ «Δένδρον τῶν Χριστουγέννων» θὰ γίνῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. «Δένδρον τοῦ Ἁγίου Βασιλείου».

Ἀλλ' εἶτε Χριστουγεννιάτικον, εἶτε Ἀγιοβασιλιάτικον, τὸ Δένδρον εἶνε ὠραῖον, ποιητικόν, καὶ εἶνε ἀπὸ τὰ ἔθιμα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἰμποροῦμεν νὰ δανειζώμεθα ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, χωρὶς κινδυνὸν νὰ μᾶς κατηγορήσουν ὡς πηθικίζοντας καὶ ξενομανεῖς. Δὲν πειράζει νὰ μιμῆται κανεὶς τὸ ὠραῖον, ὅπου τὸ εὐρίσκει. Τὸ ἄσχημον μόνον ν' ἀποφεύγῃ, τὸ παράλογον καὶ τὸ ἀταίριαστον. Οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι, τοὺς ὁποίους μερικὸι θαυμάζουν εἰς ὅλα, ἔχουν καὶ τὸσα ἄσχημα, καὶ προπάντων τὸσα ἀταίριαστα δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας!

Δὲν εἰξεύρουσιν καλά-καλά, πόθεν προῆλθε τὸ ἔθιμον τοῦ Δένδρου. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὑπάρχει πρὸ αἰώνων καὶ εἶνε γερμανικόν. Λέγουσιν, ὅτι εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Γερμανίας, — δὲν ἐνθυμοῦμαι τώρα τὸν ὄνομά της, — στρατιώται, κατεσκηνωμένοι πλησίον δάσους ἐλάτων, ἐώρησαν τὰ Χριστούγεννα τῶν κόψαντες χιονισμένα δενδρύλλια καὶ στολίσαντες αὐτὰ διὰ κηρίων καὶ χρυσοχάρτων. Οἱ κάτοικοι τῆς πολιτείας, οἱ ὅποιοι παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐορτὴν, ἤρσαν τὴν καινοτομίαν, καὶ τὴν ἐπανεῖλασαν τὸ ἐπόμενον ἔτος, χωρὶς τοὺς στρατιώτας πλέον, ἀλλ' ἐπὶσημνῆσαν καὶ βελτιωμένην, διότι ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν μικρῶν φωτοστολιστῶν ἐλάτων ἐπέμασαν καὶ τὰ χριστουγεννιάτικα δῶρα τῶν παιδιῶν των. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀπὸ τὴν μικρὰν πολιτείαν, τὸ ὠραῖον ἔθιμον ἐπέξετάθη εἰς ὄλην τὴν Γερμανίαν, ἔπειτα εἰς ὄλην τὴν Βόρειον Εὐρώπην, ἀργότερα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τέλος εἰς τὴν Γαλλίαν.

Τώρα εἶνε διαδεδομένον εἰς ὄλον τὸν πολιτισμένον κόσμον, καὶ καθὼς εἶπαμεν, εἰσῆχθη πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ φαίνεται ὅτι θὰ εὐδοκίμησῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μὲ τὸν καιρὸν θὰ γενικευθῇ. Ἄν πρὸ εἰκοσι ἀκόμη ἐτῶν, οἱ ὀρθόδοξοι οἱ «κάμνοντες δένδρον» ἐμετροῦντο εἰς τὰ δάκτυλα καὶ ἐσταυρίζοντο μάλιστα καὶ ἐκεραυνοβολοῦντο ἀπὸ τοὺς χρονογράφους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, — σήμερον ἀπ' ἐναντίας εἰς τὰ δάκτυλα μετροῦνται τὰ καλά, τὰ πλούσια σπιτία, ποῦ ἔχουν παιδιά καὶ δὲν κάμουν δένδρον. Καὶ φυσικὰ, ἔπαυσε καὶ ἡ κατακραυγὴ. Οἱ σημερινοὶ χρονογράφοι προτιμοῦν νὰ γράφουν περὶ τοῦ

ἔθιμου μόνον ἀστεῖα καὶ λογοπαίγνια. Ὁ κ. Κονδυλάκης παραδείγματος χάριν, ὁ εὐφύεστερος τῶν Ἀθηναίων χρονογράφων, διηγῆθη μίαν φορὰν τὴν ἱστορίαν ἐνὸς παιδιοῦ, — δὲν ἐνθυμοῦμαι καὶ ὅλας τὰς λεπτομερείας, — τὸ ὅποιον, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, εἶχε θυμώσῃ μὲ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἀνεργιστῆ εἰς ἕνα δένδρον τῆς αὐλῆς, ὅπου ἀπὸ τὸν θυμὸν του καὶ τὸ πεισμὰ του, ἔμεταν ὄλην τὴν νύκτα. Ἦτο, λέει, τὸ Δένδρον τῶν Χριστουγέννων...

Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὰς ἐορτάσεις τὰ Χριστούγεννα σας πολὺ-πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὸν μικρὸν αὐτὸν πεισματάρην, μὲ καλοσύνην, μὲ ἀγάπην καὶ μὲ χαρὰν, καὶ ὅτι θὰ εἰσθε ἐπίσης εὐτυχεῖς, εἶτε συνεθίζουσι εἰς τὸ σπιτί σας νὰ κάμνουν Δένδρον, εἶτε περιορίζονται ἀπλῶς εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, μεταξὺ τῶν ὁποίων, διὰ τοὺς Ἀθηναίους τουλάχιστον, εἶνε καὶ ἡ αὐρὴν ἀπαράιτητος συυποψητογαλοπατατοσαλατοφαγία — (ἡ λέξις δὲν εἶνε τοῦ Ἀριστοφάνους) — διὰ τὴν ὁποίαν σας εὐχομαι καλὴν ὄρεσιν.

Σὰς ἀσπάζομαι **ΠΑΙΔΩΝ**

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'
Σ ἌΛΛΑ ΧΕΡΙΑ

— Καλημέρα, Ἀννέτα. Σοῦ φέρνω τὸ γατί.

— Πᾶει καλά, Μαρίνα ἀκκοῦμπησέ το χάμω ἀπήνησεν ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια, μὲ τὸσον ἀδιαφορίαν, σὰν νὰ ἦταν τὸ γατί κανένα δερμάτι δαδί.

«Σοῦ φέρνω τὸ γατί...» (Σελ. 27).

τσουφιασμένη, μὲ μιά μούρη κατακίτρινη, σὰν τοῦδλο.
— Καί, κυνηγᾷ τὰ ποντίκια; ἠρώ-

τησε, ενώ έκτυπαζε τον Μελάνην, που ή Μαρίνα τον έβγαζεν από το καλάθι της, αγριεμένον, με το μαλλί του ορθό και αναμαλλιαρόκο.

Ο γατάκος άνοιξε μια πιθαμή τα μάτια του, καθώς ήκουσε έκείνα τα λόγια· δέν ειχεν ακόμα ιδή μπροστά του ουτε ένα ποντικάκι!...

— Θέλει κ' ερώτημα; — απήντησεν ή Μαρίνα με μεγάλην πόζαν και έπειτα είνε καθαρό-καθαρό, και καθόλου κλέφτικο... Άφου δά το αναθρέψαμε έμεις, άλλη σύστασις δέν χρειάζεται!

(Αυτή ή κακο-Μαρίνα ήτανε τόσο εύχαριστημένη που έξεφορτόντανε τον κακόμοιρο τον Μελάνην, ώστε, άν της έξητοϋσαν και πιστοποιητικόν διά την καλήν διαγωγήν του, θά το υπέγραφε και με τα δύο της τα χέρια!)

— Με λίγα λόγια, Άννέττα μου, είνε πρώτης τάξεως πεσκέσι! Λοιπόν, να το περιποιηθής. Και να δής τί ένθουσιασμένη που θά μείνης!

«Θέλει κ' ερώτημα;...» (Σελ. 28).

— «Ω! έμεις εδώ, δέν τ' αγαποϋμε τα ζώα!... Άν δέν ήτανε τα ποντικά, που τρώνε τες παληοφυλλάδες του άφεντικού μου... Έμένα δέν με μέλει, ξέρεις, γιατί όλα αυτά τα παληόχαρτα δέν είνε τίποτες άλλο παρα αποθήκες για την σκόνη... Φαίνεται όμως πως ο κύριός μου τα χρειάζεται για να γράφη ιστορίες του παλαιού καιρού...

Και με πολλήν συγκατάβασι, ή Άννέττα άπλωσε την χερσικά της να χαιδέψη το γατάκι· επειδή όμως δέν ήξερε διόλου από γατάκια, το έχάιδεψεν άνάτρηχα.

Ο Μελάνης έκανε τότε τον χωριάτη· εφώνησε την πρώτη του κακιά λέξι: Πιρρρ!... Διότι τον ειχαν πιάσει τα νεύρα του επί τέλους, και, άν τον έπιανες από τη μύτη, θά έσναζε.

Εδτυχώς ή γρηά υπηρέτρια ήτανε λιγάκι κουφή:

— Μπα! ειπε, θαρρώ πως άφρίζει!

το βραστό, και να μη φουσκώση και χυθή!

Κ' έτρεξε κατά το τζάκι της κουζίνας της.

— Φεύγω εγώ, Άννέττα! Και να μου τον περιποιησαι! ειπε ή Μαρίνα, ή οποία τώρα ειχεν άρχίση και να λυπάται το άμοιρο γατάκι.

— Μείνε ήσυχη... Μπα! αυτό δέν έπληρε ακόμα βράσι! απήντησε ή Άννέττα, που ειχε κολλήση και αυτή άφρημαδά από τον άφεντικό της.

(Έπειτα συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΠΟΝΗΡΗ ΑΛΕΠΟΥ

Μια φορά κ' έγαν καιρό ήτάν ένας γέρος και μια γρηά, κ' ειχαν ένα σπιτάκι κ' ένα άμαξι, και ο γέρος ήταν ψαράς.

Μια μέρα ο γέρος λέγει της γρηάς:

— Πηγαίνω να ψαρέψω· και, επειδή ο καιρός είνε καλός, θά πιάσω πολλά ψάρια· παίρνω λοιπόν το άμαξι για να τα φέρω. Έσύ να κάνης τηγανίτες, για να φάμε καλά, άμα γυρίσω.

Έπιασε πραγματικώς ψάρια και ψάρια. Άμα τα έβγαζε από το νερό, τα έριγγε στο άμαξι· και, άμα το άμαξι έγέμισε, έτράβηξε χαρούμενος να πάη στο σπιτάκι του.

Στο δρόμο, εκεί που πήγαινε, ειδε μια ψάρια αλεπού.

— Μπα! την καυμένη! ειπε. Άπό την πείνα θά ψόφησε. Είνε, αληθινά, πεθαμένη. Μα ή γούνα της είνε περίφημη, θά κάμη ή γυναϊκά μου έναν ώραϊο γιαλά στο κοντογούνι της.

Έπιασε την αλεπού, και την επέταξε επάνω στα ψάρια, και

άκόμα πιο χαρούμενος, έπιασε το άλογο από το χαλινάρι, κ' έμπρός αυτός και πίσω το άμαξι, έτράβηξε τον δρόμο του με γέλια και τραγούδια.

Η αλεπού δέν ήταν καθόλου ψάρια. Ήσυχα και ώμορφα, επέταξε τα ψάρια, ένα ένα, έξω από το άμαξι. Όταν όλα έπεσαν κάτω, επέταχθηκε έξω και αυτή, χωρίς να καταλάβη ο ψαράς τίποτε. Αυτός τον σκοπό του: γέλιο και τραγούδι!

Του έβγγκαν όμως τα γέλια ξυνά, άμα έθοσε στο σπιτάκι του.

— Έλα, γυναϊκα, να δής τί σου φέρνω!

Έτρεξε ή γρηά, και άμα ειδε άδειο το άμαξι, έφαντάσθηκε πως ο γέρος ήθελε να την περιποιήση, και φαντάζεσθε πια τί έτράβηξεν ο κακόμοιρος ο γέρος.

Είς αυτό το διάστημα, ή αλεπού έμάζεψε τα ψάρια και τα έκαμε σωρό, και ύστερα εκάθησε κ' έγέμισε την κοιλιά

της, έμπρός στη μύτη ενός λύκου πεινασμένου, που ήλθε εκεί από την μύρωδιά, κ' έγύριζε κ' έτριγύριζε, κ' έδειχνε τα δόντια του, τα μυτερά και φοβερά.

— Που τά εψάρεφες, κουμπάρα, τόσα ψάρια; της ειπε επί τέλους. Πές μου το κ' έμένα... Τα ζώα, ξέρεις, πρέπει να είνε αγαπημένα μεταξύ των. Οι άνθρωποι έχουνε, το ξέρεις πολύ καλά, μια παροιμία που λέγει: «Ο λύκος τον λύκο δέν τρώγε ποτέ...»

— Ναι ναι, το ξέρω: ο λύκος... τον λύκο! Έρώ κ' εγώ από παροιμίες· έχω πάρη δίπλωμα ε' αυτά! ειπεν ή αλεπού, καθώς έτρωγε γρήγορα-γρήγορα τα ψάρια με τα κόκκαλα, χωρίς να φοβάται μήν καθήσουν στον λαιμό της.

Και ύστερα, εσήκωσε το κεφάλι και έκτυπαζε τον λύκο, σαν μεγάλη άρχοντισσα, που καταδέχεται να κυττάξη έναν χωριάτη.

— Είμαι καλή εγώ, και θα σο' πω που τά έπιασα και πως τά έπιασα... Κύττα καλά όμως, μήν τύχη και το πής κανενός! Γιατί, άμα το μάθουν κ' άλλοι, σε δέκα μέρες, όλα τα ψάρια του ποταμού μας θά κάνουνε φτερά...

— Και μη δέν έχουνε τώρα;

— Ούφ! καίμενε λυκε! Πάντα κουτός είσαι· δέν καταλαβαίνεις άμα σο' μιλουں μεταφορικώς! Άκουε και θα δής: για να πιάσω όλα αυτά τα ψάρια, έπήγα κ' εκάθησα επάνω στον πάγο του ποταμού, κοντά σε μια τρύπα, κ' έκρέμασα την ούρά μου μέσα στο νερό· όλα τα ψάρια έτρεχαν να την δαγκάσουν, κ' εγώ... να! έτσι να κάμης κ' εσύ!

— Ευχαριστώ, κουμπάρα, καλή όρεξι! ειπεν ο λύκος, ενώ έτρεχε κατά το ποτάμι.

— Καλή όρεξι, κουμπάρα!... του εφώνησεν ή αλεπού, σπαρταρισμένη στα γέλια.

Ο λύκος έπήγε κ' εκάθησε επάνω στον πάγο, κοντά σε μια τρύπα, εκρέμασε την ούρά του μέσα στο νερό, κ' έμεινε εκεί να περιμένη τα ψάρια. Το νερό επάγγονε γύρω στην ούρά του, και όσο την ακαταλάβαινε ότι εβάρυνε περισσότερο, έλεγεν από μέσα του:

— Μωρέ ψάρια! Θα μπορέσω μονάχος μου να τα τραθήξω έξω!

Κ' έγλυψε από πριν τα χείλη του, καθώς ήταν λιμασμένος, και όλο έπεριμενε να μαζευθούν κ' άλλα ψάρια.

Επί τέλους, κάμνε να σηκώση την ούρά του, — τίποτε! Ήταν παγωμένη και κολλημένη στερεά μέσα στον πάγο.

Τότε επί τέλους εκατάλαβε τί πονηρό παιγνίδι του έπαιξεν ή αλεπού, και γιατί έγελούσε τόσο πολύ, την ώρα που του έλεγε το μυστικό. Άν έσυλλογιζετο τότε λιγάκι, δέν θά έπεφτε στην παγίδα· τώρα όμως που το έσυλλογισθη, δέν ήταν πια καιρός!

Ένώ ιδρωνε και επάσχιζε να ξεκολλησθη, ξερχεται ένας στρατός από μαχρόπαιδα. Έπεσαν επάνω του με πέτρες και μπαστούνια, και άπορούσαν μάλιστα πώς ο λύκος εκάθεται και τον εκτυπούσαν, χωρίς να το βάλη στα πόδια. Όταν τον έσκότωσαν από το ξύλο, τον έπήραν και τον γύριζαν στα χωρία, δια να δείξουν εις τον κόσμο ότι ή παληκαριά δέν είνε μονάχα στους μεγάλους, παρα και στους μικρούς.

— Εκείνα τα μικρά παιδιά έσκότωσαν ένα λύκο! έβγγκε λόγος ε' όλη την επαρχία, και το έγγραφαν και αι έφημεριδες.

Η κυρά-Άλεπού, που ήταν σπουδασμένη κ' εδιάβαζε έφημεριδες κάποτε, έγελούσε με την καρδιά της για το παιγνίδι που έπαιξε του λύκου, κ' εκουνούσε το κεφάλι της για την παληκαριά των μικρών.

— Έτσι γράφεται ή ιστορία! Έλεγε με το σπουδαϊόν της ύφος, που εσήμαινε ότι κάτι ήξευρεν αυτή.

Και τα λόγια της εκείνα, τα οποία έχουν βάθος άκαταμέτρητον, συχνά από τότε έπεσαν και από τα χείλη των ανθρώπων.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ο Γουλιέλμος και ή Άννα εκάμαν την γνωριμιαν του «άνθρωποχαφτη» υπό άλησημονήτους περιστάσεις. Και συνέθη αυτό ένα πρωϊ, που με την παιδικήν των άπερισκεψιαν, ειχαν τολμήση να προχωρήσουν μόνα των έως την άκραν του δάσους.

Υπήρχεν, εις μικράν απόστασι από την κατοικιαν των, ένα ποταμάκι, εις τας όχθας του οποίου ήνθιζαν θαυμασία λουλούδια, που έλαχταρούσαν να τα κόψουν.

Μ' όλην την απαγόρευσι τής μητέρας των, μ' όλας τας σοφάς συμβουλάς του Πατρικίου Ο-Δόνουαν, τα δύο παιδάκια ειχαν κάμη το σχέδιον να υπάγουν κρυφά έως εκεί, δια τα άνθη.

Και το σχέδιον αυτό, το έβαλαν εις ενέργειαν εν απόγευμα.

Το διαφανές και καθάρον νεράκι, δέν ήτο μόνον στερόνα από την οποίαν εποτίζοντο τα πυκνόφυλλα φυτά, έχρησιμειε και ως τακτικόν ποτιστήρι: των αγρίων θηρίων.

Εκεί ήρχοντο, κατά το δειλινόν, αι γαζέλλαι και αι νιργώ, αι δορκάδες και αι κατάστικτοι έλαφοι. Κοπαδιαστα τα πουλιά με τα ποικιλόχρωμα πετέρα των έπαιζαν εκεί, και μεταξύ αυτών ήσαν στεμματοφόροι γερανοί, φασιανοί, κουρουκού και παγώνια με την άπλωτήν ούράν των στολισμένη με μαλάκια από χρυσάφι και βελούδο.

Εκείνην την ήμέραν ή φύσις επανηγύριζε. Ποτέ τα δύο αδελφάκια δέν ειχαν αντικρύσει λαμπρότερον σύμπλεγμα από άνθη διαμαντένια και μωσομυρισμένα· ποτε ωραιότερα πουλιά και πλουσιώτερα έντομα δέν ειχον θαμβώση την όρασι των. Τα πάντα ειχαν συνθημά των την μαγειαν και την γοητειαν.

Η Άννα και ο Γουλιέλμος παρεσύρθησαν από το μαγευτικόν θέαμα. Έπέρασαν κρυφά-κρυφά έξω από τα σύνορα του μικρού κτήματος, χωρίς να πάρουν ειδησιν οι Ίνδοι υπηρέται, οι όποιοι ήσαν ειδικώς επιφορτισμένοι με την φροντίδα των δύο αδελφών.

Μόλις εύρέθησαν έξω από το περι-

κρυμμένα κάτω από τους χλοερους εκείνους τάπητας.

— Ουίλ, εφώνησεν ή Άννα, χωρίς να συγκρατή την παραφοράν του ένθουσιασμού, έλα λοιπόν να δής αυτήν την πεταλούδα! Ποτέ μου δέν ειδα τόσον μεγάλη, τόσον ωραία.

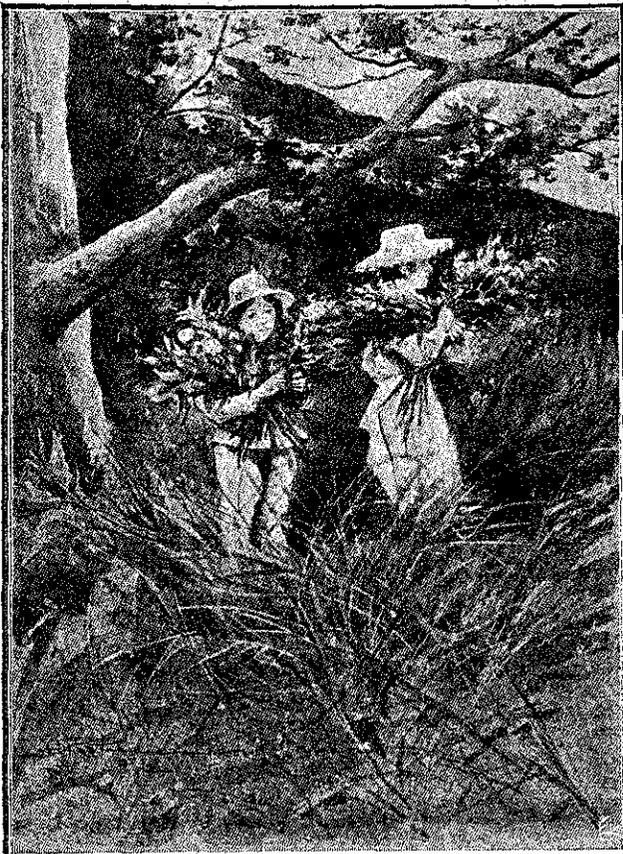
Και ο Ουίλ έτρεψε πρόθυμος, δια να συμμερισθη τον ένθουσιασμόν τής αδελφής του, άφρονίστερος και από αυτήν την ίδιαν.

Είχαν φθάση κατ' αυτών τρόπον έως την όχθην του ποταμού, και ο θερμικός των ήτο άφθονος. Με λουλούδια άγκυλιές εις τα χέρια των, ήσαν έτοιμα να ξαναπάρουν τον δρόμον προς το σπίτι.

Άλλά εν άπρόοπτον έπεισόδιον τα εκάμαν εξαφνα να λησημονήσουν την ώραν τής επιστροφής.

Είς απόστασιν ολίγων βημάτων, ένα ωραιότατον παγώνι ειχε καθιση επάνω εις ένα κλαδι και ειχεν άνοιξη σαν ριπίδι την ούραν του και εκάμωρον, χωρίς να λησημονή όμως, κάποτε κάποτε, να σωνάξη με την δυσάρεστον φωνήν του ή οποία είνε, ούτως ειπείν, το όπισθοσημον του έξόχου εκείνου μεταλλίου.

Έξαφνα το ωραϊον πουλι άφρισε το κλαδι και έπήδησεν εις την όχθην του ποταμού, εις απόστασιν είκοσι έως τριακόνα περίπου μέτρων από τα παιδιά, έμεινε δε εκεί άκίνητον· θά έλεγε κανεις ότι ειχε μεταβληθη

«Έκοπταν τα ωραιότερα άνθη...» (Σελ. 29, στ. β').

εις άγαλμα, τόσον έμεινε σαν παράλυτον. Έν αντικείμενον, άόρατον ακόμη εις τα παιδιά, έγόητε τα μάτια του. Οι Ίνδοι βεβαίουν ότι το παγώνι ύφίσταται από την τίγριν το ίδιον ύπνωτιστικόν φαινόμενον, το όποιον τα μικρότερα ζώα ύφίστανται όταν εύρίσκωνται ενώπιον του όφεως. Η πείρα έμελλε ν' άποδείξη ότι δικαίον ειχαν να το λέγούν οι Ίνδοι.

Ένώ τα δύο παιδάκια, άνύποπτα, ειχαν άπαιρεθη με τον θαυμασμόν του ωραϊου πτηνού, που έμεινε άκίνητον, εξαφνα τα χόρτα τής αντικρυνης όχθης άπε-

μακρύνθησαν αθρούντως, και εν μεγαλώσω...

Ούτε η Άννα ούτε ο Γουλιέλμος δεν...

— "Ω! για κούταξε, Ούιλ, έλεγε με χαμηλήν φωνήν...

Και, αποτόμως, εσιώπησεν. Το αίμα...

Είχεν ιδή την τίγριν να έρπει μέσα εις...

Ευτυχώς τα δύο αδελφάκια εύρισκοντο...

Το άγορι έκαμε δεύτερον βήμα, κατόπιν...

Έκόντευαν πλέον να τ' οθάσουν, όταν η Άννα...

Έκόντευαν πλέον να τ' οθάσουν, όταν η Άννα...

Η απογοήτευσή του μπάζ έξεδηλώθη με ένα...

γλικών ποδών από τ' ούργος έως την άκραν...

Έβγαλε δύο ή τρία νιαουρίσματα, με τα όποια...

Η Άννα είχε σηκωθεί χωρίς να πάθη τίποτε...

(Έπειτα συνέχισα) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Βραβεύθει εις τόν 81ον Διαγωνισμόν των Δύσεων...

[Ίδε Διάπλασιν 1905, σελ. 182 και 246.]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Με τ' ο σημερινόν φυλλάδιον, στέλλω προς όλους...

Τ' ο τετράδιον τούτο θα χρησιμεύση αφ' ενός...

Κάθε χρόνον σχεδόν συνειθίζω, από τα τετράδια...

Από το άγορι έκαμε δεύτερον βήμα, κατόπιν...

Και τούτο ακόμη: Μία ερώτησις των Μικρών...

1. — Είς τόν Διαγωνισμόν τούτον εμπορούν να λάβουν...

2. — Ο Διαγωνιζόμενος όφείλει να συμπληρώση...

3. — Το τετράδιον πρέπει να είνε καθαρόν και...

4. — Τετράδια διά τόν Διαγωνισμόν είνε δεκτά...

5. — Τα εμπρόθεσμα και κατά τούς όρους συντεταγμένα...

6. — Είς εκάστην τάξιν χωριστά θα βραβευθούν...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, αγαπητά μου παιδιά, με ύγειαν...

Είως σήμερα, έχουν εκγερθή ή ανανεωθή εκατόν...

Και τ' ο ξεσπάθωμα προοδεύει πολύ, έλπίζω δε...

Ο φίλος μου Αριστέλης Βενιαζίνης [5Ε], ο πρώην...

Ασχημά, ... κρούς... Πόδια... καγγίτης Μπουδ... έσατός...

Σάν φάντες κούπας Τρέξει σάν Δούσης Τρίλο καρδ, Πόδια φτερά...

Ντιπ δέν σιαμπάζει Γαίφους συνδέσει Τούβλο μονάχο, Φιρί-φιρί, [Μ] άγριοκνιτάζει, Μαλλά μπουρνέτι, Το νού μου νάχω!...

Είς τ' ο διάστημα των τριών έτών που έχε να μου γράψη...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

των έγγραφων και των ανανεώσεων με δικαίωμα Δαχείου και Μετοχής δωρεάν, παρατάθη μέχρι της

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906

και τούτο διά να συμπεριληφθούν εντός της προθεσμίας...

575 ΜΕΤΟΧΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ώστε θα δοθούν ακόμη, εις τούς προθυμότερους...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Υπερθεματίσις:

— Κυρία Σφαραλιόστρα, τί λέγει τ' ο Εθαγέλιον...

— Μά τότε λοιπόν, μαμά, γιατί να μη τ' ο δώσω...

Έστάλη υπό τ' ο Άγγέλου τ' ο Έβλους.

λαβάνη: «Τ' ο ύπ' αριθ. 2 απόκομμα της Μετοχής...

Κόρη τ' ού Διός [Ε], σ' ο εύχαριστώ πολύ διά τ' ο ξεσπάθωμα...

Μά δέν είνε καμιά ανάγκη ναποθήνης, αγαπητόν μου...

Σ' εύχαριστώ πολύ δι' οσα ένθουσιώδη γράφει...

Και όμως όλα τα λέγεις εις την επιστολήν σου, Αγγέλης...

Γόνδρα της Βενετίας [ΕΕ], τ' ο ψευδώνυμα τ' ο όποια...

Δέν γνωρίζω λεπτομέρειά, Έαρ της Ελλάδος, υποθέτω...

Από την ένθουσιώδη επιστολήν τ' ο Όνειροπόλου...

Όχι, δύο ψευδώνυμα συγχρόνως δέν εμπορεί κανείς...

Όραίσις επιστολάς μου έγγραφον αυτήν την εβδομάδα...

Ρέα[Ε], Έκάτη [Ε] και Ξέσθρα του Φαλήρου [Ε].

Και μερικοί μη ανανεώσαντες ακόμη τα ψευδώνυμά των, τού; όποιους δυστυχώς δεν δύναμαι να αναφέρω.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: τὸ Γλυκὸ Φιλίμ με τὸ "Ονειρον τῆς Πατρίδος, Γόνδοιαν τῆς Βενετίας, Καρδιαν ὑπὸ Τέφραν, Ἀγγελον Προσάτην καὶ Ἀγκάθι τῆς Τριανταφυλλιάς — ὁ Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης με τὸ "Ονειρον τῆς Πατρίδος καὶ "Εαυ τῆς Ἑλλάδος— ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα με τὸ Φίλημα Σιδῶς — ἡ Ἐαρινὴ Νερφέλη με τὸν Φλοῖστον τῆς Θαλάσσης — ἡ Ἑλληνικὴ Καρδιά με τὸ Φίλημα Σιδῶς, Δάτριον τοῦ Ἰσραίου, Θεὸν τῆς Ἀγάπης, Χρυσὸν Κάλυκα καὶ Δικέφαλον Ἀετόν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ [Ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. "Όσα ψευδώνυμα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ δσα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ κ, ἀνήκουν εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Λευκοκίματος Αἰγιάδος α. (Θ. Τ. [ΕΕ] διὰ τὴν χροιοπωμένην ἐπιστολήν) Ἐυδίνον Ἄσμα, κ. (Η. Ρ. αὐτὸ ἐξέλεξα) Πρωτότος Ἀγγελιαφόρος, κ. (Θ. Τ. αὐτὸ ἦτο τὸ ωραιότερον χαιρὸν ποῦ σοῦ ἦρσε τόσον ἡ ἀρχὴ τῶν νέων μας μυθιστορημάτων) "Ονειροπόλος τῆς Δόξης, α. (Ο. Ο. Ο. αὐτὸ ἐνόμισα ὅτι σοῦ ταιριάζει περισσότερο) Φλοῖστρον Ρυάκιον, κ. (— ἀφοῦ ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομείον, δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ ξανατελίης εἰμπορεῖς ὅμως βέβαια νὰ τὸ κάμης ὅπὸ καλοσύνην καὶ ἀπὸ εὐγένειαν) Αἰθέριον Πάριον, κ. (Ν. Ρ.) Ροδόχρους Παριά, κ. (Δ. Κ. Κ. τὸ λάθος διορθώθη) Ναυτόπιον τοῦ Σουρμούφ, α. (Δ. Γ. Α. αὐτὸ βέβαια θὰ προτιμοῦσες) Ἀγγελος Ἀγγερινός, α. (χωρὶς ἀρχικὰ καί, πάλαι φίλος μου εἶχεν ἄλλοτε τὸ ψευδώνυμον Σιδῶ) Θεσσαλιῶς Ἀστὴρ, α. (Δ. Π. Μ. χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα) Πρωτοσίλας, α. (Α. Μ. Τ. αἱ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν) Σκληρόν Παρελθόν, κ. (Ρ. Μ.) Αἰθέριος Οὐρανός, α. (Π. Ν. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα: χαιρὸν ποῦ εἶσαι τώρα καλὰ) Ἀδρα τοῦ Βερούμιον, α. (Θ. Β. Π.) Ζακχαῖος, α. (Μ. Γ. Α.) Τολμηρός Θαλασσοπόρος, α. (Α++)

Ὁ φίλος μου Α. Α. Π. μοῦ ἔστειλε τὴν δραχμήν, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔγραφε καὶ τί ψευδώνυμον θέλει: ὥστε ἄς μοῦ ξαναγράψῃ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Διηγόρος τῆς Νεολαίας, κ. Διηγόρος τῶν Συνδρόμων τῶν, κ. Δουκισσα τῶν Σαλώνων, κ. Κρεόλη, κ. Τρελλὴ Ψυχή, α. Μέλλον Διπλωμάτης, α. Φλοῖστος τοῦ Ρυάκος, κ. "Ονειροπόλος Ψυχή, κ. Κρόταλος, α. Ἀμύμητος Γελοτοπιός, α. Ἀχερουσία, κ. Ἀναμμένο Σπίστο, α. Νοητός Ἥμιος, α. Ἐαρινὴ Ἐσπέρα, κ. Βροντὴ τοῦ Διός, κ. Γηραιὸς Νεῖλος, α. Δοδὲ τοῦ Ποτικωχορίου, α. καὶ Βενιαμὶν ὁ Λέσβιος, α.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Κικίη Σ. Μ. [σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὠραία γράφεις: ἐπιζῶ ὅτι γρήγορα θάνα- νεώσης τὸ ὠραῖόν σου ψευδώνυμον] Ἄγγελ Ν. Π. [εἶδες ὅμως εἰς τὸν "Οδηγόν, ὅτι διὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, πρέπει νὰ ἔχῃς ψευδώνυμον] Ἄγγελ Ν. Β. [σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα καὶ εὐχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ] Πιλίτσιον Χ. [ἡ Μετοχὴ τὰ λέγει ὅλα με μεγάλην σα- φήνειαν διὰ ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλῃς 1 δρ. καὶ νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν αἰτήσιν] Σοφίαν Το. [ἡ Κάκια τὸ κ. Φαίδωνος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον] Πίαν Σ. Α. [σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις: ἔχε ὅμως ὑπ' ὄψει σου ὅτι δι' αὐτὰ

ποῦ μοῦ ὑπόσχασαι τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἀπα- ραίτητον] Ἐλένη Ι. Κ. [τὶ κρίμα νὰ μὴ ἔχῃς ἀνανεώσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου, διὰ νὰ δημοσιεύσῃ ἐν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὠραιότα- τήν σου ἐπιστολήν] Κ. Θ. Κουτσ. [α, ὅποτε θέλεις εἰμπορεῖς νὰ ζητήσης τοὺς τόμους τῶν βραβείων σου, ὅσοι καὶ ἂν ἐπέρασε καιρὸς ἀπὸ τὴν βράβευσίν σου] β, εἰς τὸ Ἄθρον λογαριάζονται τὰ βραβεῖα, εἴτε ἐζητήθησαν εἴτε ὄχι οἱ σχετικοὶ τόμοι: με τὸ νὰ ἔλαβες τὸ δῶρον ἐνὸς βραβείου σου, δὲν χάνεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λογαριάσῃς εἰς τὸ Ἄθρον γ, ἴσον κατηρηγμένα ψευδώνυμα πρόκειται νὰ ψηφισθῶν, δηλαδὴ ψευδώνυμα τοῦ 1905: ὥστε εἶνε ἀδιόφορον πότε ἐστάλη τὸ ψηφο- δελτίον] Ἀμύμητον Γελοτοπιόν [ΕΕΕ], ὁ ὁποῖος δὲ, ἀλλάζει τὸ ψευδώνυμόν του, διότι αἰτιοῦτος ἐγεννήθησε, τοιοῦτος θάποθάνῃ] Φλοῖστον τῆς Θαλάσσης [ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήν- τησεν ἰδιαιτέρως] Γλυκὸ Φιλίμ [ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ προχθεςινού σου περιπά- του] Ἐαρινὴ Νερφέλη [ἡ ὁποία πωλεῖ ὀλονὲν τὰ ἀποκόμματα τῆς] Ἐαρινὴ Ἐσπέ- ραν [ὄχι, κανεὶς δὲν τὸ ἐνέγραψεν ἀκόμη, οὔτε μόνον του εἰμπορεῖ: ἔκαμες πολὺ καλὰ ποῦ δὲν ἔλλαξες τὸ ψευδώνυμόν σου] Ἀρι- στοτέλην Α. [εὐχαριστῶ θερμῶς] Κρόταλον [ΕΕ], ὁ ὁποῖος ἔχασε τὸν μπουσουλα με τὰς ἐφετερινὰς καινοτομίας! Πολ. Π. Μ. [θερμό- τата συλλυπητήρια] Ἀχερουσία, Νοητόν Ἥμιον, κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου [Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλ- λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

34. Δεξιόγριφος.

Ὁκεανὸς τὸ πρότον, Πολὺ νερὸ τὸ ἄλλο. Τὸ συνολὸν μου ζῶον Ἀσχημο καὶ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτός.

35. Συλλαβόγριφος.

Τέσσαρα μόνον γράμματα ἐνόηω, Καὶ ὅταν μοιχαλὴν σοῦ φανερόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκισσῆς τῶν Σαλώνων.

36. Στοιχειόγριφος.

Ἄν στοιχεῖον ἀλλαχθῆ, Μία πόλις θὰ χαθῆ Κ' ἕνα μέταλλον γνωστὸν Ὅθ' ἀφανῆ εἰς τὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγαμένου Μενεξέ.

37. Ἀναγραμματισμός.

Τῶν γραμμάτων μέρους πλοῖου Ἄν ἡ τάξις ἀλλαχθῆ, Τῶν Θρακῶν ἀργαῖος ἀναξ Ἐκ νεκρῶν θ' ἀναστήθῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἐλευθερίας.

38. Τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως.

Νὰ συμπληρωθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διαγράμ- μάτων οὕτως ὥστε νὰ- ναγινώσκονται: εἰς τὸ Δ: ἀριστερὰ ἀρχαῖος ποιητής, δεξιὰ αὐτο- κράτειρα τοῦ Βυζαν- τίου καὶ εἰς τὴν βᾶσιν μωθικὸς ληστής. Εἰς τὸ Π: ἄνω μήτηρ ἡμιθέου, ἀριστερὰ οὐσια- στικὸν ἀφρημένον: καὶ δεξιὰ ναὸς θεός. Εἰς τὸ Τ: καθέτως ζῶον καὶ ὀριζοντίως θεότης. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλαυκῆς τῆς Ἀθηνᾶς.

39. Κεντυρμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὐρίσκονται σειράν, σχηματίζε ἀρ- χαῖον γνωμικόν:

Ἄργος, Τράς, Ἄθως, Οἶτη, Σάμος, ὕδωρ, ἄργος, Σινᾶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Θεράποντος.

40. Ἐπιγραφή.

Σ Ρ Η Β
Η Λ Ρ Α
Ο Α Μ Ν
Λ Ε Α Π
Β Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λατομείου Χίου

41-45. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ τριπλῆς Ἀμοστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζε ἄλλας τόσας λέξεις τῶν ὁποίων τὰ μὲν ἀρχικὰ νάποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δευτέρα νῆσον τοῦ Ἰονίου καὶ τὰ τρίτα εἶδος πλοίου:

Λεπίς, Φλάσις, Κοῆσσα, καίω, οισιτής. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμμήτου Γελοτοπιού

46. Γρίφος.

Ε με τε
Ε Π Ε με Ι με Τ Ε Φ τε λον τε
Ε Ε με με τε τε
Ε με ττ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξεπεσμένου Λόρδου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 43

481. Καταροφή (κά, τὰ, ρῶ, η.) — 482. Χίος-Πίος.—483. Ναπολέων (Ν-ἀπό-λέων.) 484. Θ. 485. ΜΑΡΑΘΙΟΝΙΟΣ

(Ἄργος, Ροδανός, Δα- μιανός, ὄμμα, Νίνος, Ἰόνιον, Σινᾶ.) — 486. 10—9+8×7+65= 128.—487. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακά- ριζε.—488. ΔΙΟΝΥ- ΣΟΣ-ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ΔΑλματία, Ἰφιγένεια, ὈΡενόκος, ΝΟμῆας, ἸΔροχόος, Σιμωνίδης ὈΤράντον, ΣΗκουάνας.) — 489. Κρίνει φι- λους ὁ καιρός, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.—490. Ἀγαπῶ πολὺ τὰ ἴα. (Α-γ-ἀπὸ πο λι-τᾶ-ι-α.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1905) Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδειος φρ. 7. Χρυσὸδ. φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια... φρ. 8,— Ἐξάμηνος... » 4,50 Τριμηνιος... » 2,50	Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια φρ. 10,— Ἐξάμηνος » » 5,50 Τριμηνιος » » 3,— <i>Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</i>	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐδριανῶν ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθάμιον.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1905 Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 5

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ

Ἀγαπητοί μου, ΝΩΡΙΖΩ ἕνα κορι- τσάκι τεσσάρων χρο- νῶν, τὸ ὅποιον περι- μένει με πυρετώδη αγωνίαν τὴν ἐπίσκε- ψιν τοῦ Ἀη-Βασιλῆ. Τὸ πυρετώδη δὲν εἶνε ὑπερβολή· εἶνε σχεδὸν ἡ κυριολε- ξία. Ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ μι- κρὰ δὲν ὀμι- λεῖ διὰ τίπο- τε ἄλλο. "Ο- ποιον ἰδῆ, δικὸς τῆς εἶνε ἡ ξένος, θὰ τὸν ἐρωτήσῃ πότε θὰ ἔλθῃ ὁ Ἀη-Βασιλῆς καὶ τί θὰ τῆς φέρῃ. Καὶ κάθε στιγμὴν ποῦ βλέπει ἐμπρός τῆς, με τὴν φαντασίαν τὴν τόσω ζωντανήν, τὸν μεγάλον Φίλον τῶν παιδιῶν, φορτωμένον δῶρα, τὰ μα- τᾶκια τῆς λάμπουν, τὰ μαγουλάκια τῆς φλογίζονται, τὰ χεράκια τῆς καίνε. Ἴσως, εἰς κάμμιαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐξῆψεσι τῆς ἀνυπομονησίας καὶ τῆς ἐλπίδος, ἂν τῆς ἐθαίξε κανεὶς τὸ θερμόμετρον, θὰ εὕρισκε τὴν θερμοκρασίαν τοῦ μικροῦ σώματος ὑψωμένην πραγματικῶς μέχρι πυρετοῦ. — Μαμά, θὰ μοῦ φέρῃ ὁ Ἀη-Βα- σίλης καὶ τὴ μεγάλην ἐκείνη κούκλα με τὰ κόκκινα, ποῦ εἶδαμε χθὲς στὸ μαγαζὶ; — Ναι, παιδί μου, ἂν εἶσαι πολὺ- πολὺ φρόνιμη..... —Μαμά, θὰ μοῦ φέρῃ ὁ Ἀη-Βα- σίλης καὶ κανένα σιδηρόδρομο νὰ κουρδί- ζεται καὶ νὰ τρέχῃ;—μὰ δὲν θὰ τὸν σπά- σω αὐτόν!.... — Ἐ, ἂν ὑπόσχασαι πῶς δὲν θὰ τὸν σπᾶσῃς αὐτόν!.... — Καὶ μπομπονία, θεῖσσα, πολλὰ- πολλὰ, μέσα ἕνα ὠραῖο κουτί ἄσπρο καὶ χρυσὸ, δεμένο με τριανταφυλλιά κορ- δελλίτσα;

Καὶ μπομπονία, παιδί μου, θά- νει νὰ τοῦ ὑποσχθῆς πῶς δὲν θὰ τὰ φᾶς ὅλα τὴν ἴδια μέρα. — Καὶ στεφανάκι; καὶ τόπι; καὶ σάλπιγγα; καὶ σερβίτσιο τοῦ τσαγιού γιὰ τὴν κούκλα μου; ἔ, θεῖς;.... Μὰ, πές μου, θὰ μοῦ φέρῃ; — Δὲν ξέρω..... ὁ Ἀη-Βασιλῆς μοῦ εἶπε πῶς θὰ σοῦ φέρῃ ἀπ' ὅλα, ἂν εἶσαι καλὸ κορίτσι, καὶ ἂν δὲν θὰ πεισμα- τῶνῃς τὴν ἀδελφούλα σου. — Ὅχι, ὄχι, θεῖε!....δὲν θὰ τὴν κάνω πιὰ νὰ κλαίῃ, καὶ νὰ τοῦ πῆς νὰ μρῦ φέρῃ ἀπ' ὅλα!.... Ἀκούς; ἀπ' ὅλα, καὶ πολλὰ-πολλά. — Ἐννοια σου θὰ τοῦ τὸ πῶ... Καὶ ἡ ἐλπίς τῆς μικρούλας εἶνε τόσω ζωντανή, ὅσον καὶ ἡ ἀνάμνησις. Ἄ, ναι, τὸν θυμάται τὸν Ἀη-Βασίλη ἀπὸ πέ- ρων ἕνα-ἕνα ἀπὸ τὸ παραθύρον. Ἐπει- τα ἡ μητέρα ἐκλείπει τὰ γυαλιά, καὶ ὁ Ἀη- Βασιλῆς ἀπεμακρύνθη, ὑπὸ τὸν ἥγον πα-

καὶ τὸ μισοάνοιξε. Καὶ τὴν ἄκουσε νὰ λέγῃ: — Καλὴ μέρα, Ἀη-Βασιλῆ!... Κα- λῶς ὦρισε; καλῶς ὦρισε;!... Μπᾶ;! Για τὴν Κακλούλα εἶνε ὅλα αὐτὰ;.... Εὐχαριστῶ πολὺ.... Φέρτε τα νὰ τῆς τὰ δώσω.... Μάλιστα, ὅ,τι ἐξῆπνησε....Μά- λιστα, μάλιστα! εἶνε πολὺ καλὸ παιδί!... Μάλιστα, θὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα! Ἄν- τίο σας!.... εἰς τὸ καλὸ! Καὶ τοῦ χρο- νου νὰ μᾶς θυμηθῆτε, Ἀη-Βασίλη!... Κ' ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ἡ μητέρα, ἔπερνε ἕνα σωρὸ πράγματα, διπλωμένα καὶ δε- μένα, καὶ τ' ἀκουμποῦσεν εἰς τὸ διθανά- κι ποῦ ἦτο εἰς τὸ κούφωμα τοῦ παραθύ- ρου. (Ἴσως τὰ πράγματα αὐτὰ νὰ εὐρί- σκοντο ἐκεῖ ἀπὸ βραδύς· ἀλλ' ἡ μικρούλα, με τὴν ταχυδακτυλογραφίαν τῆς μητέρας τῆς, ἐνόμιζεν ὅτι ἐμβαίαν ἐκείνην τὴν ὦραν ἕνα-ἕνα ἀπὸ τὸ παραθύρον). Ἐπει- τα ἡ μητέρα ἐκλείπει τὰ γυαλιά, καὶ ὁ Ἀη- Βασιλῆς ἀπεμακρύνθη, ὑπὸ τὸν ἥγον πα-

Ἐμφανίζεται εἰς τὴν αἴθουσαν, πρὸ τῆς διανομῆς τῶν δώρων, καὶ νοουτεῖ... (Σελ. 34, στ. β').